

Beyond Greenhouse
ศิลปะนอกห้อง

Rama IX Art Museum Foundation

Oct. 21 - 31, 2008
ARDEL Gallery of Modern Art

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปะนอกห้อง
Beyond Greenhouse

Oct. 21- 31, 2008
ARDEL Gallery of Modern Art

Manager: Vimomarn Khanthachavana
Assistant Manager: Lawan Meesang
Orawan Khonwittayayothin
Curator: Thavorn Ko-udomvit
Assistant Curator: Hassapop Tangmahamek
Bussaraporn Thongchai

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition Beyond Greenhouse
- Designed and Produced by Thavorn Ko-udomvit, Suthanes Petchporee
- Photography by Suthanes Petchporee and Project Organizes - Team
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
65/16 Chaiyaphruk Road, Taling Chan, Bangkok 10170
Tel. +66 2882-1010, +66 2422-9000 Fax. +66 2433-2742
- 2008 Copyright, Office of Art and Culture, Muban Chombueng - Rajabhat University, Ratchaburi
- Printed and Bound in Thailand
- 1,000 Copies

Rama IX Art Museum Foundation

สารจากผู้อำนวยการ
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

เอกสารผลงานศิลปกรรมซึ่งเกิดจากการปฏิบัติการในโครงการศิลปกรรม ธรรมชาติ และวิถีชีวิตในวัฒนธรรมท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี โดย สำนักศิลปะและวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ฉบับนี้ เป็นสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งเนื่องจากเกิดจากจินตนาที่ครูกับลูกศิษย์ได้ร่วมกันสร้างสรรค์งานชิ้นงานดังปรากฏในเอกสารฉบับนี้ สำนักศิลปะและวัฒนธรรมขอขอบคุณ อาจารย์ทรงศักดิ์ เกษมจุฬากาย ผู้เสนอและผู้รับผิดชอบโครงการ คณะวิทยากร ผู้เข้ารับการอบรม ที่ได้ร่วมทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ และหวังว่าจะได้ร่วมกันสร้างงานศิลปะออกมาเผยแพร่เช่นนี้อีก

ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่ช่วยทำให้โครงการนี้บรรลุวัตถุประสงค์ และหวังว่าจะได้ช่วยกันสร้างสรรค์งานศิลปะและทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติในโอกาสต่อไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อาภรณ์ สุนทรวาท
ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง (ราชบุรี)

โครงการศิลปกรรม ธรรมชาติ และวิถีชีวิตในวัฒนธรรม
ท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี เป็นโครงการที่จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม
และพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี โดยสำนัก
ศิลปะและวัฒนธรรมได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจาก
สำนักวิจัยและพัฒนา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ในโครงการนี้ได้ออกแบบกิจกรรมของโครงการออกเป็น ๔ ช่วง
ระยะ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดกระบวนการการเรียนรู้
และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมทางศิลปะ
มีวิทยากรเป็นศิลปิน นักวิชาการ และผู้ทรงความรู้ทางด้าน
วัฒนธรรมท้องถิ่นมาเป็นผู้ให้ความรู้ สื่อสารแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์ต่อกันระหว่างศิลปิน ๗ คน กับคณะครูที่มาจาก
๑๕ โรงเรียน พร้อมด้วยนักเรียนโรงเรียนละ ๒ คนและ
นักศึกษาโปรแกรมศิลปกรรม สาขาออกแบบประยุกต์ศิลป์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงอีกจำนวนหนึ่ง เข้าร่วมโครงการทั้ง
๔ ช่วงระยะนี้ ใช้เวลาตามโครงการรวมทั้งสิ้น ๑๑ วัน โดยมี
อาจารย์สาครินทร์ เครืออ่อน เป็นที่ปรึกษาโครงการ มีการ
ออกแบบและแบ่งช่วงระยะของกิจกรรมในโครงการ ดังนี้

ช่วงระยะที่ ๑ กิจกรรมบรรยาย สร้างความเข้าใจ
ในทัศนะทางด้านศิลปกรรม ความมุ่งมั่น ความรักในงาน
ด้านศิลปกรรม และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน
ศิลปกรรมของวิทยากร เป็นต้น มีวิทยากรดังนี้ ศาสตราจารย์
ปรีชา เกาทอง คุณมานพ มีจำรัส และอาจารย์สาครินทร์
เครืออ่อน เป็นผู้บรรยาย และทัศนศึกษาแหล่งศิลปกรรมใน
ท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี

ช่วงระยะที่ ๒ กิจกรรมปฏิบัติการศิลปกรรม และ
กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ โดยการแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมโครงการ

ออกเป็น ๗ กลุ่ม ตามวิทยากรที่เป็นศิลปินที่มีประสบการณ์
แตกต่างกัน และมีการบรรยายเรื่องเล่าท้องถิ่นในอดีต
โดยอาจารย์สุรินทร์ เหลือลมัย เป็นผู้เล่าเรื่องบรรยายก่อน
แล้วแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม และนำเสนอกิจกรรมของแต่ละกลุ่ม
ในช่วงเย็น

ช่วงระยะที่ ๓ กิจกรรมการถักนุ่ง ร่องรอยความคิดของ
มาสู่รูปแบบของการทดลองออกแบบสิ่งพิมพ์ และนำเสนอ
ผลงานของแต่ละกลุ่ม เพื่อเตรียมความพร้อมในการนำผลงาน
และประสบการณ์ที่ได้จากกระบวนการเรียนรู้ มาเผยแพร่
ในลำดับต่อไป

ช่วงระยะที่ ๔ กิจกรรมการจัดนิทรรศการ โดยการ
นำเอาประสบการณ์ ร่องรอยของกิจกรรม และผลงานที่ได้
จากกิจกรรมมาจัดแสดงนิทรรศการ ซึ่งได้ข้อสรุปร่วมกันว่าเป็น
นิทรรศการแบบ Documentary Art ได้รับความอนุเคราะห์
ด้านสถานที่โดยหอศิลป์ร่วมสมัยอาร์เดล และการสนับสนุน
จากสำนักศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยเพิ่มเติม

การทำโครงการศิลปกรรมฯ ในครั้งนี้คาดหวังว่า
กิจกรรมในรูปแบบดังกล่าว เป็นรูปแบบหนึ่งที่ส่งเสริมให้
เยาวชนได้เกิดการแสดงออก และนำศักยภาพของแต่ละบุคคล
มาแสดงออกในวิธีการที่หลากหลาย ตามที่ได้รับจากการ
เข้าร่วมโครงการ

ทรงศักดิ์ เกษมจุฬากาย
ผู้รับผิดชอบโครงการ

ขอล่าถึงระบบนิเวศน์ทางวัฒนธรรม

คงไม่ต้องกล่าวยืดเยื้อเกี่ยวกับความอุดมสมบูรณ์
ของวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมแห่งลุ่มแม่น้ำที่มักเรียกว่า
วัฒนธรรมสุวรรณภูมิเสียจนดูเกินจริง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นที่
ประจักษ์มาช้านานแล้ว ความน่าสนใจน่าจะอยู่ที่ว่า สิ่งงดงาม
เหล่านี้จะยังคงอยู่ต่อไปอีกนานสักเท่าใด และจะพัฒนา
ไปพร้อมกับผู้คนของเราได้อย่างไร ท่ามกลางเหตุปัจจัยที่เป็น
ตัวแปรมากมาย โดยเฉพาะจากความคิดของผู้คน

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ทรงค่าที่อ่อนไหว จนดูราวกับเป็นสิ่ง
ที่ต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิดและใช้อย่างระมัดระวัง บางที
ด้วยเหตุผลนี้เราจึงเก็บวัฒนธรรมของเราไว้ในคัมภีร์ ซ่อนไว้ใน
ตู้หีบหรือบนที่สูงเสียจนเอื้อมไม่ถึง เหมือนเก็บสิ่งของให้พ้น
มือเด็ก ด้วยกลัวว่าเราเหล่านั้นจะทำความเสียหายให้กับสมบัติ
ที่สะสมมานาน คอยเลือกและคัดกรองจนเกินไปในแต่ละชิ้น
แต่ละอันให้เขาเหล่านั้นได้ชิมได้ลอง หรือบางทีก็กรอกแต่สิ่งที่
ตนเองพอใจให้เขาเสียจนสำคัญและเบียดเบียน ในที่สุดสิ่งที่เรา
เก็บไว้นั้นก็สูญหายไปพร้อมกับคนรุ่นเก่า เพราะเก็บไว้เสียจน
ไม่รู้จักเอาออกมาให้ชนรุ่นใหม่เขาช่วยรักษา หรือไม่ก็สูญหายไป
ด้วยไม่มีใครเขาอยากจะทำรักษาไว้เพราะได้เบียดเบียนเสียแล้ว
เหล่านี้เป็นความเห็นส่วนตัวจากที่เฝ้าสังเกตอยู่ อาจจะไม่ถูกต้อง
เสียทั้งหมดแต่ก็คงพอมิเฝ้าอยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม ก็ยังถือว่า
เรายังมีวัฒนธรรมที่ใครต่อใครเขายกย่องว่าเรามีของดีอยู่มาก
จริงๆ โดยยังไม่กล่าวถึงผลของวัฒนธรรมที่วิวัฒนาการเติบโต
อยู่ในสายเลือด จนกลายเป็นบุคลิกลักษณะที่โดดเด่นอยู่ในการ
แสดงออกของความเป็นคนไทย คนที่เขาเห็นว่าต่างไปจาก
ผู้อื่นในโลกใบเดียวกัน

หากเรามองย้อนกลับไปยังอดีตของสยามประเทศเราจะ
รู้สึกได้ว่า ศิลปะและวัฒนธรรมของเรา ในปัจจุบันนั้นช่างแตกต่าง
จากอดีตมากมายเหลือเกิน ทั้งๆ ที่วัฒนธรรมโบราณก็มิได้มี
ความบริสุทธิ์ผุดผ่องไปเสียทั้งหมด กลับเป็นวัฒนธรรมอันได้ถูก
ผสมผสานจากวัฒนธรรมจีน แขก ขอม ชนพื้นเมืองต่างๆ หรือ
แม้แต่ฝรั่งหลายชาติมาโดยตลอด แต่เราก็ยังคงเป็นสยามหรือ
ไทยมาได้ เดียวนี้มีเกาหลี ญี่ปุ่นและวัฒนธรรมแปลกๆ ที่เป็น
ที่นิยมเพิ่มเข้ามา ทุกวัฒนธรรมที่กล่าวมาล้วน มีพัฒนาการที่
เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตแล้วทั้งสิ้น แต่เราก็ดูออกว่าใครมาจาก
ไหน มีพื้นเพวัฒนธรรมอย่างไร และนั่นคือประเด็นที่สำคัญยิ่ง
เพราะเป็นตัวบ่งชี้ความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมที่แท้จริง

ว่ากันว่า ปัจจุบันเรากำลังเข้าสู่ยุคของการเอาชนะกัน
ด้วยแบบแผนการดำรงชีวิต หรือสงครามทางวัฒนธรรม
ชัยชนะจะนำมาซึ่งการผูกขาดทางเศรษฐกิจและการเมืองที่
ล้มฤทธิ์ผลเบ็ดเสร็จมากกว่าการรบพุ่งด้วยอาวุธเช่นอารยชน
กล่าวนี้คงจะถูกพิสูจน์ให้เห็นได้ในไม่ช้า คำถามคือ เราพร้อม
รับเงื่อนไขเหล่านั้น เราควรหันมาปกป้องตนเองด้วยการกอด
สมบัติที่บรรพบุรุษของเราเหลือไว้มิให้หลุดออกจากอ้อมแขน
หรือกระโจนเข้าสู่ห่วงโซาอาหารของระบบทุนนิยมใหม่ ที่มี
เหยื่อล่อมากมายให้เลือกจับเลือกชิมอย่างเพลิดเพลินไปเรื่อยๆ
ใคร่ครวญดูแล้วอาจไม่สนุกเลยทั้งสองทาง เพราะในที่สุดเราจะ
เป็นฝ่ายพ่ายแพ้แบบที่ไม่สามารถโทษใครได้ เพราะเราเข้าใจ
วัฒนธรรมในแง่ของปัจจัยภายนอกเป็นหลัก

แต่อะไรคืออาหารหล่อเลี้ยงวัฒนธรรมของเราในอดีต
อะไรคือสิ่งที่เอื้ออำนวยให้วัฒนธรรม ของเราดำรงอยู่มาได้
ยาวนาน อะไรคือจักรกลที่ทำให้วัฒนธรรมของเราและขับเคลื่อน
ไปข้างหน้า คำตอบคือ ความคิดของพวกเราทุกคน แล้วความ

คิดต้องการอะไรเป็นพลังงาน ความคิดต้องการตั้งคำถาม และการตอบคำถามอยู่สม่ำเสมอ การตั้งคำถามและตอบคำถามจะทำให้เกิดทัศนคติ หากเรายังคงมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมของเราก็หมายความว่าวัฒนธรรมของเรานั้น มีแนวโน้มไปในทางที่แข็งแรง การที่พวกเราในฐานะคนครึ่งๆ กลางๆ ระหว่างวัฒนธรรมเก่ากับใหม่ เราจะรักษาสິงเก่าที่ทรงคุณค่ามากมายไปพร้อมๆ กับการที่ต้องอยู่ในวิถีชีวิตที่ต้องมีการพัฒนานี้ได้อย่างไร คงยากหากเรามีสภาพเหมือนนักบวชที่ต้องแบกสัมภาระอันไม่พึงใจและไม่จำเป็นมากมายไว้บนหลัง แต่จะตรงกันข้าม หากมีสิ่งที่ทำให้เราภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเองเพราะ นั่นหมายถึงความสุขและผลิตผลอันอย่างเป็นธรรมชาติ คำว่าเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติหมายถึงการไม่ขัดแย้งต่อสิ่งแวดล้อมที่อาศัยอยู่ คงดูน่าขบขันหาวัฒนธรรมเหล่านั้นเกิดจากการแสวงหา และอาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้ลายคุณค่าของอดีตจนหมดสิ้นในเร็ววัน

การอยู่ได้อย่างกลมกลืนไม่ขัดแย้งในสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมของตนนั้น คงต้องขอใช้คำว่า “ระบบนิเวศทางวัฒนธรรม” ระบบนิเวศทางวัฒนธรรม นี้จะทำให้เรารู้สึกอบอุ่นเหมือนอยู่ในบ้านหลังหนึ่งที่มีพ่อแม่ลูกและบรรพบุรุษอยู่พร้อมหน้ากัน มีธัญญาหารเพียบพร้อมอุดมสมบูรณ์ หากเรามีระบบนิเวศทางวัฒนธรรมดีพอ การรักษาวินัยวัฒนธรรมที่ดูเหมือนยากนั้น ก็จะกลายเป็นง่าย เพราะวัฒนธรรมได้ถูกปลูกให้มีชีวิตและดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง ภาระหนักจะถูกแบ่งปันและอยู่ในที่ทางตามบริบทที่สมควร ไม่เป็นการแบกหามของใครคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง ในแง่หนึ่งวัฒนธรรมอาจเปรียบได้กับสิ่งมีชีวิต วัฒนธรรมเป็นนวัตกรรมของมนุษย์ จึงเติบโตไปพร้อมกับมนุษย์อย่างแยกกันไม่ออก หมายความว่า วัฒนธรรมจริงๆ แล้วไม่มีวันหมดสิ้น หากยังคงมีผู้คนอาศัยอยู่ร่วมกันในโลกใบนี้ แต่สิ่งที่เรามากวิตกกังวลก็คือการสูญเสียเอกลักษณ์ จึงต้องพยายามรักษาและสร้างสรรค์สร้างสิ่งใหม่อยู่ตลอดเวลา

ย้อนกลับไปที่คำว่าระบบนิเวศทางวัฒนธรรม ความหมายในอีกนัยหนึ่งของระบบนิเวศทางวัฒนธรรม คือความกลมกลืนสอดคล้อง เป็นพื้นที่ที่ความแตกต่างหลากหลายสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสุข และวิวัฒนาการไปตามเหตุปัจจัยใหม่ๆ โดยไม่ขัดแย้งทำลายกัน เป็นสังคมที่มีทั้งผู้สร้างสรรค์และผู้ตอบรับสนับสนุนเป็นวงจร สิ่งเก่าถูกรักษาไว้ในขณะที่สิ่งใหม่ทำหน้าที่เสริมศักยภาพในเชิงรุก สิ่งสำคัญที่ระบบนิเวศทางวัฒนธรรมควรมีคือ จะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ มีความเฉลียวฉลาดรู้จักกลวิธีในการโน้มน้าวให้ผู้อื่นพอใจหรือบางทีเราเรียกสิ่งนั้นว่าการล่อลวง กับการรู้จักเปิดใจกว้าง ยอมรับความแตกต่าง

กลวิธีเหล่านี้จะเป็น การสร้างพันธมิตรทางความคิดโดยไม่ถูกตั้งกำแพงจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ทั้งนี้ พื้นที่ทางวัฒนธรรมไม่ควรถูกทำให้กลายเป็นพื้นที่อันคับแคบ เพราะวัฒนธรรมนั้นจะลบลายไปในที่สุด ถ้าต้องอยู่อย่างแออัดและผสมปนธ์กันเองจนลายพันธุ์นั้นด้วยอ่อนแอลง

การสร้างระบบนิเวศทางวัฒนธรรม อาจเริ่มจากการพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ซาบซึ้ง กับศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่นของตน เริ่มจากการนำเขาเหล่านั้นมาอยู่ร่วมกัน ทำกิจกรรมที่เปิดโอกาสอย่างจริงจัง ไม่ขัดกรอบด้วยความสามารถเฉพาะบุคคล อย่างที่เรียกว่า อภิลิทธิทางการแสดงออก เพราะทุกคนมีสิทธิ์คิด มีสิทธิ์แสดงความรู้สึกได้ทัดเทียมกัน แต่สิ่งสำคัญคือเราจะสนับสนุนให้เขาแสดงออกมาได้ดีหรือเหมาะสมอย่างไร

เชื้อไฟของความคิดสร้างสรรค์และความสำนึกตระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรมจะถูกจุดขึ้น ผ่านการสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การนำองค์ความรู้ท้องถิ่นจากครอบครัวหรือชุมชนของตนออกมาหลอมรวมเป็นสิ่งใหม่ๆ โดยไม่จำกัดรูปแบบ หรือเงื่อนไขของการแสดงออก เป็นการผสมผสานทางวัฒนธรรมเล็กๆ ที่มีที่มาจากต้นเค้าทางวัฒนธรรมดั้งเดิม ทั้งนี้ แม้อาจไม่สัมฤทธิ์ผลสมบูรณ์แบบ แต่การรู้จักรักษาวินัยธรรมย่อมต้องเริ่มจากการรู้จักรักผู้คนใกล้ชิด การมีทัศนคติที่ดีต่อสังคมของตน อันจะนำไปสู่การรู้จักกันเลิกลายนอก และการสามารถปรับตัวให้กลมกลืนไปกับวิถีชีวิตใหม่พร้อมๆ กับการดำรงไว้ซึ่งวิถีเดิมที่ดีงาม เพราะท้ายที่สุดวัฒนธรรมใดจะอยู่รอดและงอกงามต่อไปได้ก็ขึ้นอยู่กับผู้คนอันเป็นหัวใจหลักของวัฒนธรรมนั้น

สาครินทร์ เครืออ่อน
ที่ปรึกษาโครงการ

Beyond Greenhouse

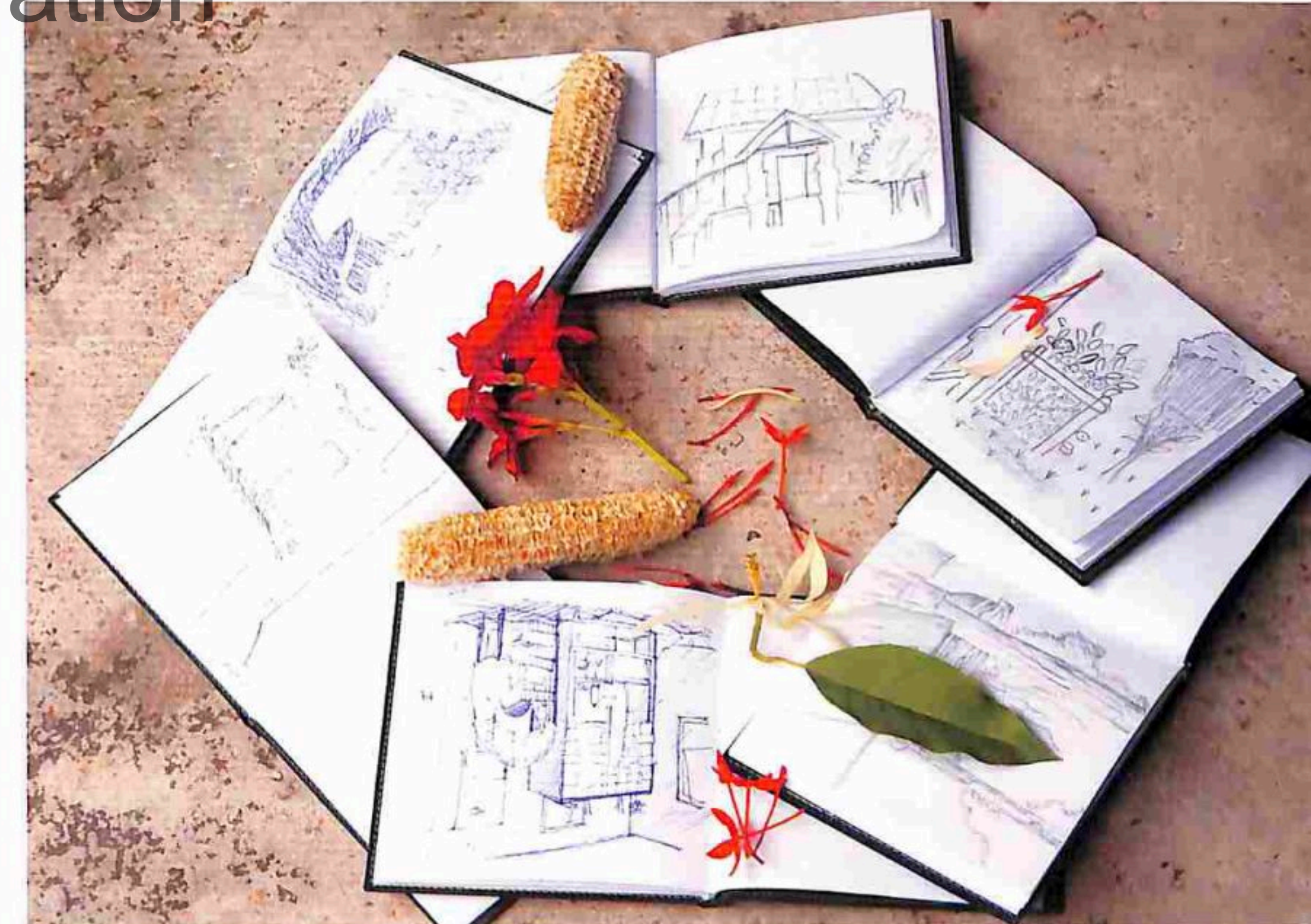
Rama IX Art Museum Foundation

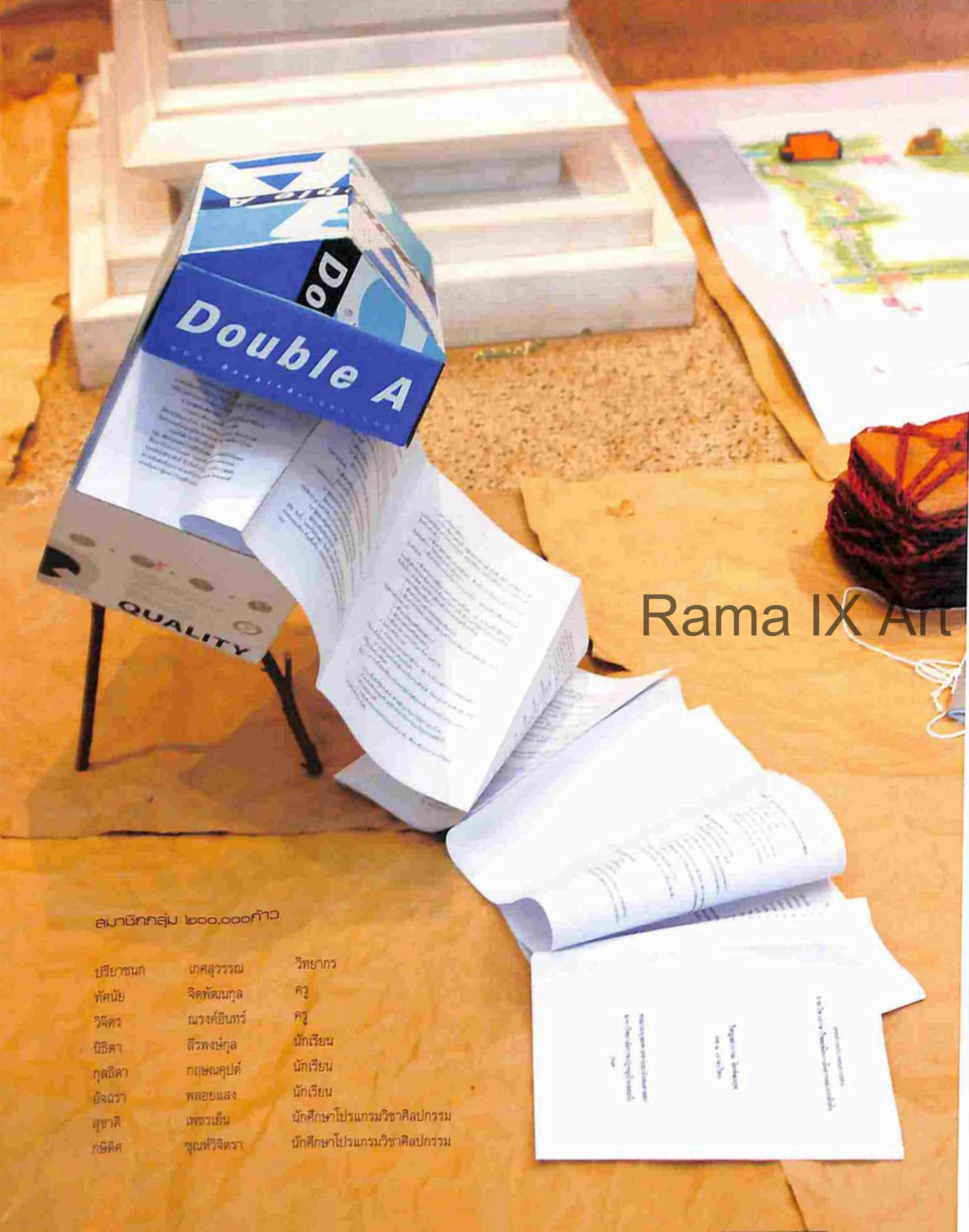
กลุ่มลอบเล่นก้าว

เริ่มแรกด้วยการพูดคุยทำความรู้จักกันก่อน การวาดภาพบ้านของตัวเอง วาดแผนที่ของบ้านของแต่ละคนโดยเริ่มจากมหาวิทยาลัย แล้วก็เริ่มเดินทางไปที่บ้านของแต่ละคน และวาดภาพบ้านของแต่ละคนในมุมต่างๆ ที่ตัวเองชอบ นำของที่ได้จากบ้านของแต่ละคนมาวางบนแผนที่ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของบ้านของแต่ละคน

Rama IX Art Museum Foundation

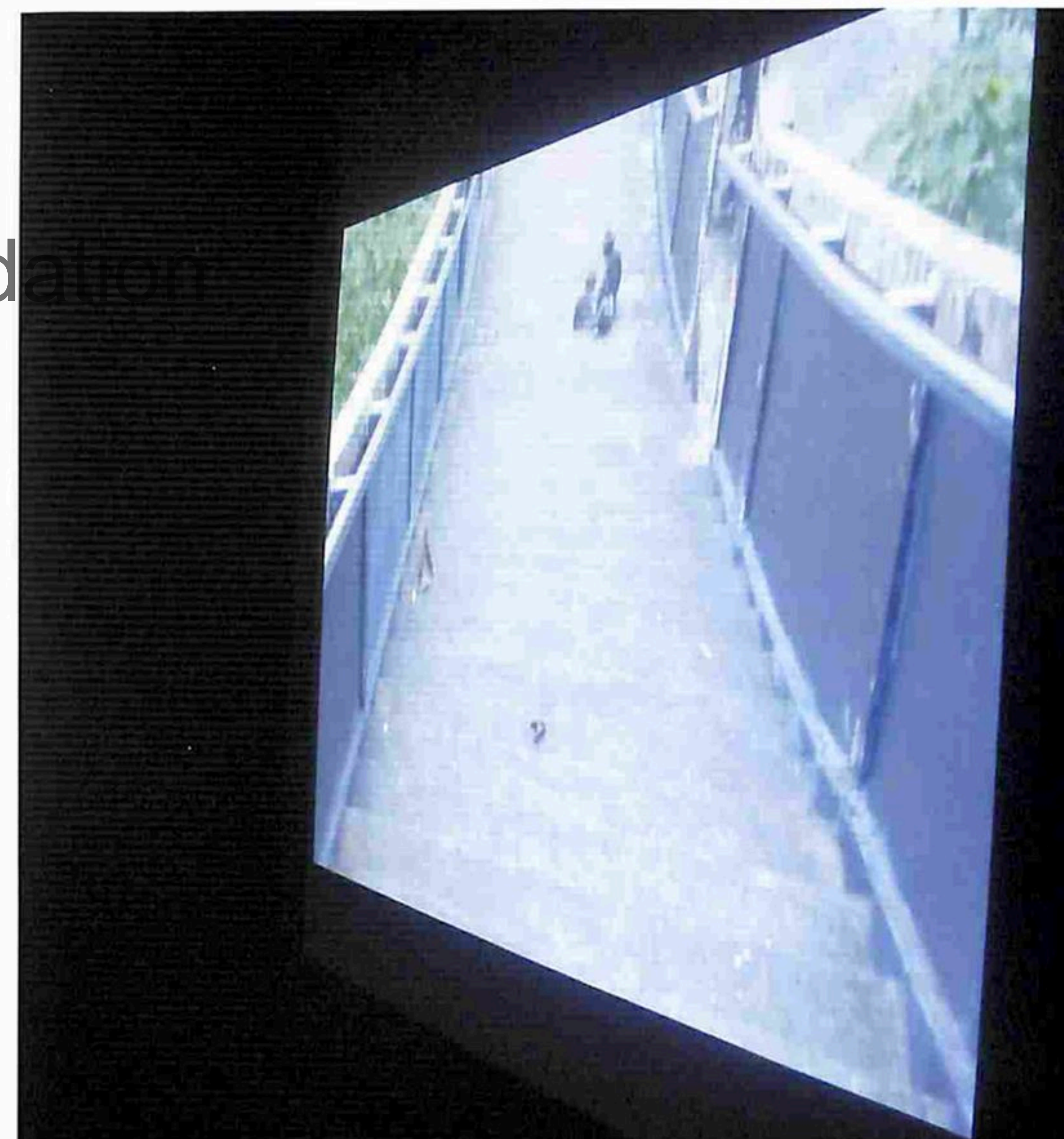

Rama IX Art Museum Foundation

กลุ่มความฝันบนศีรษะ:

ขั้นตอนแรกเราประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อตั้งชื่อกลุ่ม ส่วนในเรื่องการทำงานเราจะมาสรุปกันว่า คณะครูและเพื่อนๆ มีความสามารถในด้านใดบ้าง เพื่อที่จะนำมาสร้างสรรค์งานต่อไป ส่วนเนื้อหาและวิธีการนำเสนอ ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ เพื่อต้องการให้ผู้ชมผลงานได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์ธรรมชาติ ทำให้รู้เรื่องราวของธรรมชาติที่เกิดความเสียหายทั้งหลายเองตามธรรมชาติ หรือมนุษย์เป็นผู้ทำลาย เนื่องจากเราการทำกรอบรูปที่จอมบึง เราจึงใช้ถ้ำจอมพลทั้งบริเวณโดยรอบไปจนถึงระบบนิเวศต่างๆ ในการถ่ายทำวิดีโอ ก่อนหน้านี้นักมีการปรึกษาหารือโดยเดินไปรอบๆ ถ้ำจอมพลและที่ตลาด เพื่อหาเนื้อเรื่องที่จะนำเสนอ และสุดท้ายเราก็ทำเกี่ยวกับเรื่องของธรรมชาติในถ้ำจอมพลและบริเวณโดยรอบ จากนั้นกลุ่มก็ได้ทำการประชุมตกลงกันว่าถ่ายทำวิดีโอหนังสือ โดยมีวิทยากรคือ อ.ศุภกร ที่มีความสามารถทางด้านการถ่ายทำวิดีโอ คอยสอนและถ่ายทอดวิธีการและมุมมองในการถ่ายภาพ รวมถึงการใช้กล้องที่ถูกต้อง จนกระทั่งได้ผลงานที่นำเสนอออกมาในรูปแบบของวิดีโอ จากการดำเนินงานของพวกเขาเมื่อเสร็จสิ้นลงแล้วผมรู้สึกว่าได้สร้างงานวิดีโอด้วยตนเอง และยังได้ร่วมงานกับอาจารย์ เพื่อนๆ และวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถหลากหลาย สุดท้ายก็อยากจะขอบคุณอาจารย์ เพื่อนๆ และ อ.ศุภกร ที่ได้ร่วมทำงานกันอย่างเต็มที่

ลมาชิกกลุ่ม ๒๐๐,๐๐๐ก้าว

ปริญญานก	เกศสุวรรณ	วิทยากร
ทัศนีย์	จิตพัฒน์กุล	ครู
วิจิตร	ณรงค์อินทร์	ครู
นิธิตา	สิริพงษ์กุล	นักเรียน
กุลธิดา	กฤษณคุปต์	นักเรียน
อัจฉรา	พลอยแสง	นักเรียน
สุชาติ	เพชรเย็น	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม
กนิษฐ์	สุนทรวิจิตร	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม

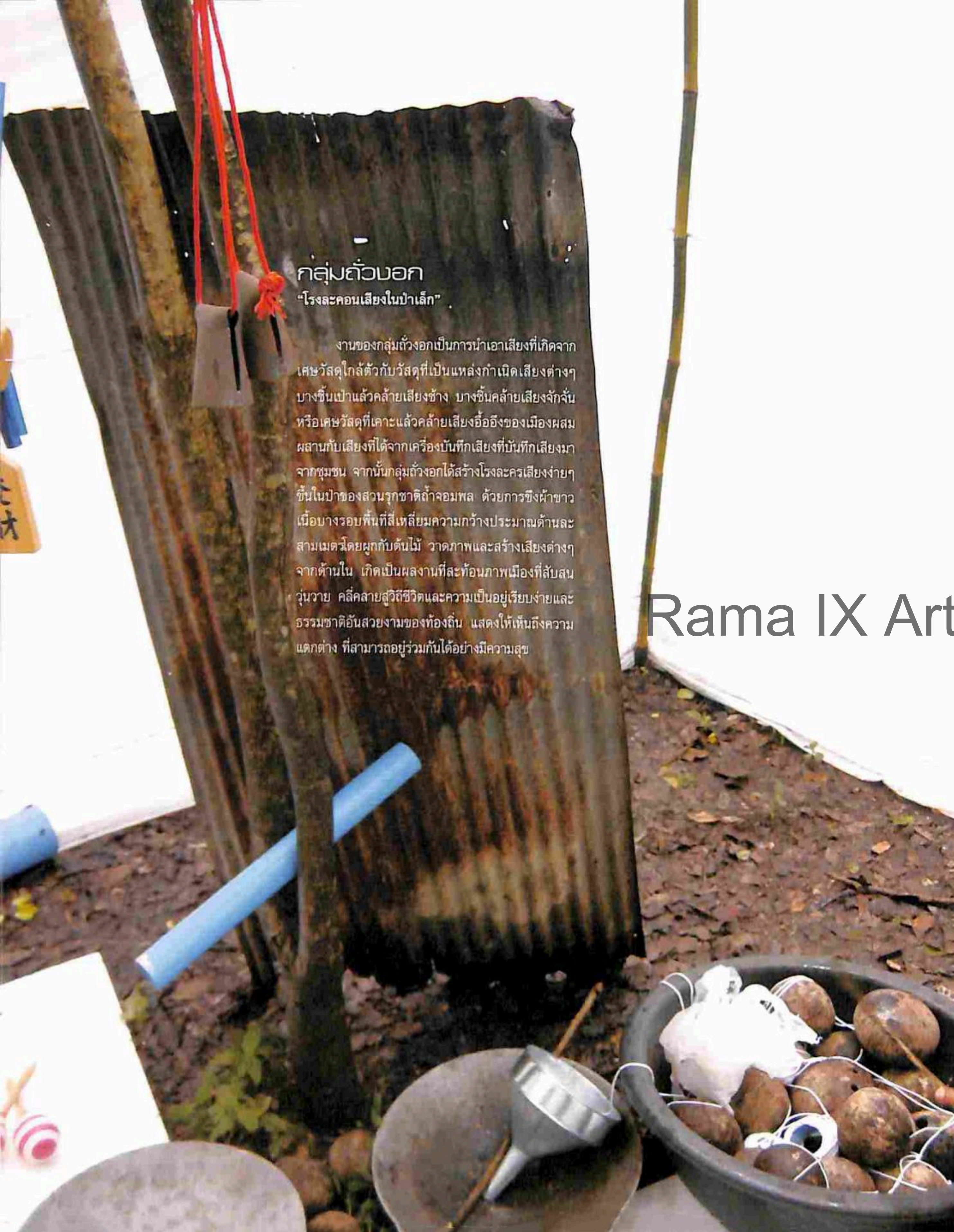

Rama IX Art Museum Foundation

สมาชิกกลุ่มความเป็นบัณฑิต:

ศุภร	ชูทรงเดช	วิทยากร
เจษฎา	จตุรวิทย์	ครู
แพรวนภา	แก้วมิ่งกร	นักเรียน
ศรธรรม	พรหมกร	นักเรียน
ธัญ	จิระสทิษฐ์	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม
สุวัณษา	แก้วนภสิกรรม	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม

กลุ่มถั่วบอก “โรงละครเสียงในป่าเล็ก”

งานของกลุ่มถั่วบอกเป็นการนำเอาเสียงที่เกิดจาก
เศษวัสดุใกล้ตัวกับวัสดุที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงต่างๆ
บางชิ้นเป่าแล้วคล้ายเสียงช้าง บางชิ้นคล้ายเสียงจิ้งจก
หรือเศษวัสดุที่เคาะแล้วคล้ายเสียงอื้ออึงของเมืองผสม
ผสานกับเสียงที่ได้จากเครื่องบันทึกเสียงที่บันทึกเสียงมา
จากชุมชน จากนั้นกลุ่มถั่วบอกได้สร้างโรงละครเสียงง่ายๆ
ขึ้นในป่าของสวนรุกขชาติถ้ำจอมพล ด้วยการชิงผ้าขาว
เมื่อบางรอบพื้นที่สีเขียวมีความกว้างประมาณด้านละ
สามเมตรโดยผูกกับต้นไม้ วาดภาพและสร้างเสียงต่างๆ
จากด้านใน เกิดเป็นผลงานที่สะท้อนภาพเมืองที่ลับสน
วันวาย คล้ายวิถีชีวิตและความเป็นอยู่เรียบง่ายและ
ธรรมชาติอันสวยงามของท้องถิ่น แสดงให้เห็นถึงความ
แตกต่าง ที่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

สมาชิกกลุ่มถั่วบอก

สาครินทร์	เครืออ่อน	วิทยากร
นิโรธ	ชมเดือน	ครู
ธนิศรา	อนุกุล	ครู
สันติ	มีจันทร์	นักเรียน
สุธิพงศ์	แท่นนิล	นักเรียน
พูนทรัพย์	จัยทรัพย์	นักเรียน
นริศพันธ์	เอี้ยพงษ์	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม
วุฒินันท์	ชะวะศิริ	นักศึกษาโปรแกรมวิชาศิลปกรรม

กลุ่มเถาวัลย์

เนื้อหาของกลุ่ม คือ ภูมิปัญญาด้านหนังตะลุง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามาก สืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ และควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้ซึ่งประทับใจในการที่นำของเหลือใช้มาทำเป็นหุ่นลักษณะต่างๆ ที่หลากหลาย และแสดงร่วมกัน รู้สึกว่าการทำงานสนุกทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ มีการแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม